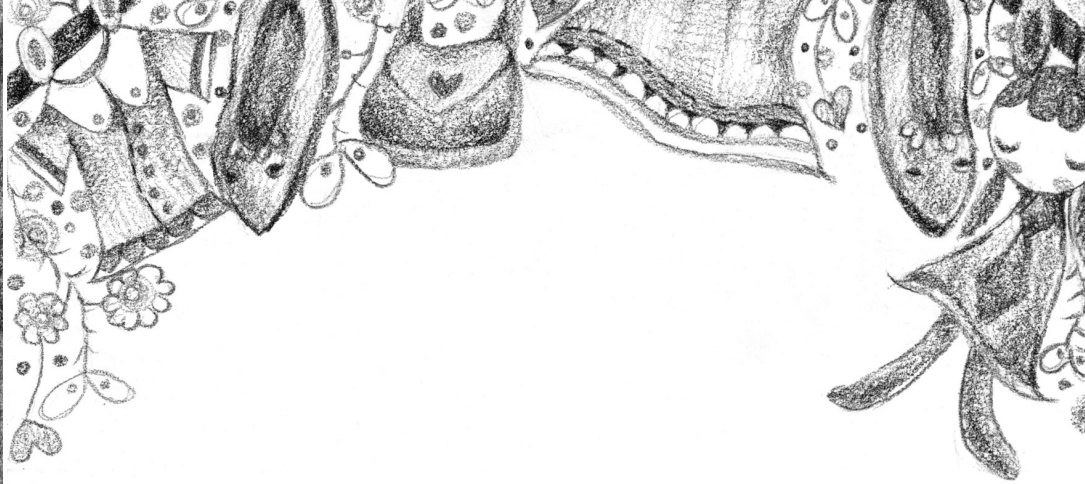

รองเท้ากลางสายฝน

เช้าวันนั้นเมื่อหลายปีก่อน ฝนตกลงมาอย่างหนักหลังจากตั้งเค้ามาตั้งแต่เช้ามืด โชคดีที่ฉันเรียกแท็กซี่ไปขึ้นรถไฟฟ้าสายสุขุมวิทได้ตั้งแต่เที่ยวแรก และใช้เวลาไม่นานก็มาถึงที่ทำงานเช้าตรู่เหมือนทุกวัน โดยไม่ต้องทนเปียกเสียดียัดเยียดกับใครในชั่วโมงเร่งด่วนและฝนพร่างลงมาอย่างหนักในวันนั้น...

คุณชานนท์เดินเข้ามาหาฉัน และถามว่าตารางการทำงานของเขาวันนี้มีอะไรบ้าง ตามปกติเจ้านายให้ฉันซึ่งเป็นเลขานุการเป็นคนคอยจัดตารางการทำงานให้ว่า มีคิวนัดหมายอะไรบ้าง ซึ่งจะลงในสมุดนัดหมายล่วงหน้าเป็นรายสัปดาห์ไป

“วันนี้คุณมีสัมภาษณ์พนักงานต้อนรับทั้งหมดสี่คนค่ะ” ฉันรีบยื่นใบสมัครงานของทั้งสี่คนออกมาให้เขา ทั้งหมดถูกจัดเรียงลำดับก่อนหลังตามเวลานัดหมายอย่างเรียบร้อย จากนั้นเราต่างก็ทำงานกันไปอย่างเงียบๆ เวลา

ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันก็มองดูนาฬิกาที่ข้อมือจึงพบว่าถึงเวลานัดหมายของ
ผู้สมัครคนแรกแล้วแต่ยังไม่เห็นเงาของเธอเลย โชคไม่ดีที่เธอไม่มีโทรศัพท์
มือถือให้ฉันโทรตามเสียด้วย ฉันได้แต่คาดเดาเอาเองว่าเธอคงอยู่ในการ
เดินทางก็เป็นได้ ฝนเพิ่งเริ่มซา เธออาจจะกำลังติดอยู่ที่ไหนสักแห่ง...
สิบห้านาทีผ่านไป ฉันจึงได้ยินเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น และทันทีที่ฉันกรอก
เสียงลงไปตามสาย ก็ได้ยินเสียงกระหืดกระหอบพอ ๆ กับเสียงโล่งอกของ
ผู้สมัครคนนั้น ก่อนที่เธอจะรีบบอกด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจว่า

“ต้องขอโทษจริง ๆ นะคะ หนูออกมาแต่เช้าแล้วแต่รถมันติดมาก
ตอนนี้หนูอยู่ข้างล่างค่ะ และหนู...เอ่อ...ต้องการความช่วยเหลือจากพี่”

“เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมไม่ขึ้นมาข้างบน” ฉันได้แต่สงสัย เธอคงกำลัง
ใช้โทรศัพท์จากตู้สาธารณะข้างล่างอยู่กระมัง

“คือว่า...” เสียงนั้นเต็มไปด้วยทั้งความกระตือรือร้นและเกรงใจ “ฝน
ตกหนักมาก แล้วหนูวิ่งฝ่าฝนมา รongเท้าของหนู...มันชาค่ะ พี่รongเท้า
หลุดออกมาเลย พี่พอจะมีรongเท้าสำรองสักคู่ให้หนูขอยืมใส่เข้าสัมภาษณ์
ก่อนไหมคะ”

ฉันบอกให้เธอขึ้นบันไดเลื่อนแทนการใช้ลิฟต์ขึ้นมารออีกฝั่งหนึ่งก่อน
จากนั้นฉันรีบเดินไปถามพี่ที่ทำงานที่สนิทกันคนหนึ่ง ว่าพอมีรongเท้าสำรอง
ติดไว้ที่ทำงานไหม เพราะตามปกติฉันจะใส่รongเท้าคู่เดียวตลอดทั้งวันและไม่มี
รongเท้าสำรองไว้อย่างคนอื่น นับว่าโชคดีที่พี่คนนั้นมีรongเท้าสำรองไว้อยู่คู่หนึ่ง
และทันทีที่เห็นหน้าผู้สมัครคนนั้น ฉันได้แต่ยิ้ม...

เธอเป็นเด็กสาวจบใหม่ แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตแขนยาวแบบเรียบสีชมพู
อ่อนทับไว้ในกระโปรงสลับสีดำถึงเข่า มือข้างหนึ่งถือร่มคันเล็ก ๆ ที่มีหยด
น้ำเกาะอยู่ และสะพายกระเป๋าถือใบเล็ก ๆ พร้อมแฟ้มพลาสติกที่คาดว่าเธอ
คงใส่พวกเอกสารประวัติการเรียนของเธอ ผมเผ้าของสาวน้อยชี้ฟูดูน่าขัน
ซึ่งเป็นผลมาจากความชื้นของไอน้ำ หน้าตาที่เธอคงบรรจงแต่งออกมาตั้งแต่
เช้านั้นเริ่มดูซีดลงไปมาก และที่ดูน่าเวทนาที่สุดคือรongเท้าที่เปียกและซำรุด

คุณนั้นในมืออีกข้างของเธอ เห็นได้ชัดว่าพื้นและส้นรองเท้าทั้งสีและหลุดออกมาห้อยต่องแต่ง

“ไม่เป็นไรนะคะ มาลองใส่รองเท้าคู่นี้ก่อนเถอะ” ฉันเดินเข้าไปแตะไหล่เธอเบาๆ เป็นเชิงปลอบ เด็กสาวรีบวางรองเท้าคู่นั้นลงและยกมือไหว้ฉันอย่างนอบน้อม ดูเหมือนเธอคงอายอยู่ไม่น้อย แต่ฉันบอกเธอว่าไม่ต้องกังวล เมื่อเธอจัดการกับรองเท้าคู่นี้เรียบร้อยแล้ว ฉันจึงพาเธอเดินเข้าไปรอในห้องประชุม พร้อมบอกเธอให้รีบหิวผ้าผมให้เรียบร้อย จากประสบการณ์ที่มากกว่าทำให้ฉันพอดูออกว่าลึกๆ เธอกำลังกังวลใจไม่น้อย แต่แววตาคู่นั้นดูมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยว ฉันรู้สึกชอบเธอขึ้นมาจริงๆ และบอกออกไปจากใจว่า

“อีกสักพักคุณชานนท์ก็จะเข้ามานะคะ ระหว่างนี้สิ่งที่น้องจะต้องทำคือแค่เพียงยิ้มและทำให้สบาย ทุกอย่างจะเรียบร้อยค่ะ” ฉันยิ้มให้และเห็นเธอมองฉันด้วยสายตาซึ่งใจก่อนที่ฉันจะเดินออกมาจากห้องประชุมนั้น

เมื่อการสัมภาษณ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว เด็กคนนั้นเดินออกมาหาฉัน ฉันบอกเธอไปว่าค่อยเอารองเท้าคู่นั้นมาคืนภายหลังก็ได้ แต่เธอยืนยันว่าไม่เป็นไร และจะหาซื้อรองเท้าแตะแถวร้านสะดวกซื้อแถบนั้นใส่ไปก่อน

หลังจากการคัดเลือกและสัมภาษณ์ในรอบนั้นเสร็จสิ้นลง เด็กคนนั้นก็เป็นหนึ่งในผู้ผ่านการคัดเลือกและได้ทำงานกับเรา เธอถูกส่งไปประจำที่สาขาปีนเกล้า

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การย้ายเข้าและลาออกถือเป็นเรื่องปกติของบริษัทเอกชนแบบนี้ ฉันกับคุณชานนท์คุ้นเคยกับการสัมภาษณ์พนักงานหลายตำแหน่งและหลายอัตราจนกระทั่งฉันแทบลืมเด็กคนนั้นไปเลย เมื่อเจอเธออีกครั้งหนึ่ง ฉันจึงได้ข่าวว่าเธอกำลังจะลาออก เพราะได้งานใหม่ที่ใกล้ที่พักมากกว่าเดิม ฉันแสดงความยินดีกับเธอจากใจจริง เด็กสาวคนนั้นเดินเข้ามากอดฉันและพูดว่า

“พี่แป้งดีกับหนูมาก หนูไม่มีวันลืมว่าพี่เป็นคนแรกที่ให้โอกาสหนูในเรื่องงาน”

เรายืมให้กัน ฉันเชื่อว่าเธอคงเห็นความปรารถนาดีจากใจจริงของฉัน เหมือนที่ฉันเห็นความจริงใจอย่างจริงแท้ในสายตาคุณนั้นของเธอ...

ทุกคนมีทางเดินเป็นของตัวเอง เช่นเดียวกับฉัน... หลังทำงานกับบริษัทอยู่เกือบสี่ปี คุณชานนท์ย้ายไปประจำที่ต่างประเทศ ส่วนฉันตัดสินใจลาออกไปช่วยธุรกิจของสามีที่ต่างจังหวัด แต่โชคชะตาก็พลิกผันและเล่นตลกกับเราจนได้ เศรษฐกิจไม่ดีเลยในปีนั้น หลังจากที่ธุรกิจของเราส่อแววรุ่งแร่มาก่อนหน้านั้นแล้ว ราคาน้ำมันและราคาเหล็กในปีนั้นพุ่งพรวดขึ้นมาจนเราตั้งตัวไม่ทัน มันส่งผลกระทบอย่างเห็นได้ชัดและรวดเร็วกับธุรกิจรับเหมาก่อสร้างขนาดกลางของครอบครัวเรา ฉันดิ้นรนและไม่ยอมแพ้ แต่ยิ่งสู้ยิ่งเจ็บตัว เงินเก็บของฉันร่อยหรอลงไปจากการลงทุนจนเกือบหมด เราตัดสินใจขายเครื่องจักรบางส่วนเพื่อนำมาใช้หนี้ แต่ก็ยังไม่พอจ่าย

สามปีเต็มหลังจากที่ลาออกจากที่ทำงานมา ฉันพบว่าธุรกิจของครอบครัวสามีที่ก่อตั้งมานานหลายปีล้มลงอย่างไม่เป็นท่า มันไม่ได้ล้มแค่ธุรกิจ แต่ล้มพันธภาพระหว่างฉันกับเขาก็ล้มลงไปด้วย เราเครียดใส่กันทุกวัน บางวันเราแทบไม่มองหน้ากันเลย ฉันรู้สึกทั้งอับอายทั้งเจ็บปวดเมื่อต้องตัดสินใจแยกกันอยู่กับสามี และต้องหวนกลับมาหางานทำในกรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง ที่ผ่านมามันวางแผนการใช้ชีวิตและทำงานร่วมกันไม่ดีพอ ทั้งที่เราพยายามกันมากแล้วก็ตาม เวลานั้นฉันรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนล้มเหลวในชีวิตอย่างสิ้นเชิง...

เช้าวันนั้น ฉันแต่งตัวออกจากที่พักด้วยความกังวล คิดแต่ว่าในวัยสามสิบห้าปี จะหางานได้ไหมหนอ ความมั่นใจในตัวเองที่เคยมีหดหายไปหมด และรู้สึกอ่อนไหวมากยิ่งขึ้นเมื่อฝนเทกระหน่ำลงมาอย่างหนักในเช้านั้น หลังฉันก้าวเท้าขึ้นรถเมล์ปรับอากาศคันนั้นเพียงชั่วอึดใจ รถติดเป็นแพยาวเหยียดและไม่มีทีท่าจะขยับเขยื้อนไปไหนได้ ฉันเฝ้าแต่นั่งครุ่นคิดถึงชะตาชีวิตและความล้มเหลวของตัวเอง นาฬิกานั้นฉันนึกถึงเด็กสาวคนนั้นขึ้นมาอย่าง

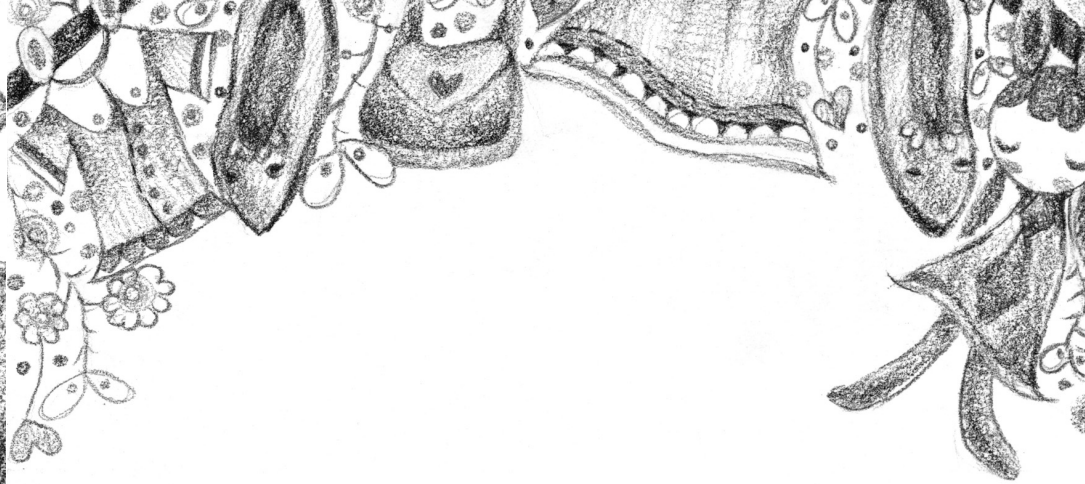

ไม่มีเหตุผล เด็กจบใหม่หน้าตาเด๋อดำคนนั้น ภาพที่เธอเดินเท้าเปลือยหัว
รองเท้าคู่นั้นเข้ามา พร้อมกับสภาพที่ดูไม่จิตของเธอผุดขึ้นมาในหัวคำนึงอีกครั้ง
หลังแทบหลงลืมมันไปตามวันเวลา ในวันนั้นสภาพภายนอกของเด็กสาวคน
นั้นชวนให้เวทนามากกว่าประทับใจ แต่มีอยู่สองอย่างไม่ใช่หรือที่ดึงดูดใจฉันไว้
และนั่นคือคุณสมบัติที่โดดเด่นและเป็นที่น่าต้องการมากที่สุด “แววตามุ่งมั่น
และใจที่ไม่ห่อถอย” เป็นบางคนอาจถอดใจและโทรมาขอยกเลิกการสัมภาษณ์
วันนั้นไปแล้ว หรือบางคนอาจไม่โทรมาแจ้งเลยก็ได้

ฉันสบตากับผู้หญิงที่อยู่ใต้อาคารรถปรับอากาศคันนั้น เสื้อผ้า
หน้าผมของเธอก็ดูดีหрок แต่แววตาหดหู่และหม่นหมองเหมือนคนขาดความ
มั่นใจในตัวเองของเธอ นั้น ทำให้ฉันแทบทนไม่ได้จนต้องก้มหน้าลง และนั่น
ทำให้ฉันได้เห็นรองเท้าคู่นั้นของเธอ รองเท้าคู่นั้นยังใหม่และสวยสมราคา
ของมัน ไม่มีแววว่าจะโดนน้ำฝนเพียงทีเดียวยแล้วชำรุดได้ ไม่ใช่ฉันหрокที่
ให้ออกาสเด็กคนนั้นเมื่อหลายปีที่ผ่านมา เด็กสาวคนนั้นต่างหากที่เป็นคนให้
โอกาสฉัน ฉันยังมีมือมีเท้ามีสมองครบถ้วนสมบูรณ์ ฉันยังมีทักษะและ
ประสบการณ์ไม่ใช่หรือ การจมอยู่แต่กับความล้มเหลวทั้งที่เราทำดีที่สุดแล้ว
มันสมควรแล้วหรือ ดูรองเท้าคู่นี้สิ มันยังดีอยู่ มันไม่มีทางหายไปกับสายฝน
ที่กำลังพร่างพรำอยู่เน่ๆ

ฉันเงยหน้าขึ้นไปมองกระจกหน้ารถและสบสายตากับผู้หญิงคนนั้น
อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฉันเห็นเธอเซิดหน้าขึ้นทีละนิด เธอส่งยิ้มให้ฉันด้วย มันเป็น
รอยยิ้มที่มั่นใจในตัวเองมากขึ้น ยิ้มกว้างมากกว่าเดิมในรอบสามสี่ปีที่ผ่านมา...

กบเลือกนาย

มณฑาเปลี่ยนงานมาแล้วถึงสามทีในรอบสิบปี แต่ตำแหน่งงานที่เธอทำมาตลอดคือเลขานุการและผู้ช่วยส่วนตัว เป็นเพราะโชคชะตาหรืออะไรก็ไม่รู้ที่เจ้านายทั้งสามถูกจัดอยู่ในกลุ่ม “โสดและบ้านาน”

นายคนแรกของเธอเป็นผู้หญิงไทยวัยสามสิบสาม ที่ขยันขันแข็งและมักทำงานล่วงเวลาอยู่เสมอ หล่อนเป็นสาวโสดที่ออกจะเป็นคนอารมณ์แปรปรวนอยู่สักหน่อย เดี่ยวดีเดี๋ยวร้ายและค่อนข้างเจ้าระเบียบ เรื่องน้ำซากาแฟต้องเตรียมพร้อมไว้ให้หล่อนเสมอ และหล่อนไม่ชอบให้แม่บ้านมาเสนอหน้า ทำให้เลขานุการของตัวเองเท่านั้นที่หล่อนต้องการ หากไม่ได้ตั้งใจหล่อนจะปิดประตูและทำหน้าที่เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เลขาฯ ตัวเองทำเอามณฑาสยองเคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เจ้าหล่อนหงุดหงิดหัวหน้าแผนกบัญชีและไม่รู้จะลงทีใคร นายสาวของเธอเขี่ยงโทรศัพท์มือถือถือเฉียดหัวเธอไปหน่อยเดียว!

หลังอดทนทำงานกับคุณวิมาดาได้เพียงสี่ปี มณฑาก็ตัดสินใจหางาน

ใหม่ และคิดว่าตัวเองโชคดีที่จับพลัดจับผลู ได้มาร่วมงานกับเจ้านายหนุ่มชาว ออสเตรเลียซึ่งทำท่าว่าจะควบคุมอารมณ์ได้ดีกว่านายคนแรกของเธอ การ ทำงานกับรอเจอร์นั้นค่อนข้างสนุกและท้าทาย เขาเป็นหนุ่มโสดที่ขยันขันแข็ง และมีระเบียบวินัย ไม่ถึงกับจู้จี้ แต่ทุกอย่างต้องเป๊ะ!

มณฑาพบว่าชีวิตช่วงนั้นของเธอเต็มไปด้วยสีสัน เขาแจกแรงงานให้ทำ และเชื่อมั่นในตัวเธอเสมอ รอเจอร์แตกต่างจากคุณวิมาดาในแง่ที่ว่า เขาไม่ ค่อยให้เธอทำงานล่วงเวลาบ่อยนัก ยกเว้นจำเป็นจริง ๆ ดังนั้น เธอจึงได้กลับ บ้านตรงเวลาอยู่เสมอ แต่ช้าก่อน! รอเจอร์ให้เธอกลับบ้านได้ตรงเวลาก็จริง แต่เขาส่งข้อความมาสั่งงานเธอแทบทุกคืนและวันละหลายหนด้วย ที่เป็นอย่าง นั้น ก็เพราะบริษัทของเธอเป็นเจ้าของสถานออกกำลังกายชื่อดัง และมีสาขาใน ประเทศไทยอยู่หลายสาขา เธอและเจ้านายประจำอยู่ที่สำนักงานใหญ่ซึ่งเวลา เลิกงานไม่ต่างจากบริษัทเอกชนทั่วไป แต่เวลาปิดทำการของคลับแต่ละสาขานั้นคือยี่สิบสองนาฬิกา

รอเจอร์เป็นหนุ่มต่างชาติและยังไม่มีครอบครัว ดังนั้นเขาจึงทุ่มเท ทุกอย่างไปทำงาน เขาเป็นคนประเภทที่ว่า “ไม่ให้มีอะไรเล็ดลอดสายตาได้” เขาคอยโทรเช็คความเคลื่อนไหวของคลับแต่ละสาขาจนกระทั่งปิดทำการ นั่น หมายความว่า ผู้ช่วยส่วนตัวของเขาไม่มีสิทธิ์ปิดโทรศัพท์มือถืออย่างเด็ดขาด ในช่วงสองสามปีแรกนั้น มณฑาไม่คิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาเลย เธอรู้สึกว่ มันสนุกด้วยซ้ำ แม้มีอยู่หลายครั้งที่เธอต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกและได้รับ ข้อความในทำนองว่า

“พรงุ่นนี้อ่าลืมตามช่างให้ไปซ่อมเพดานห้องน้ำที่สาขางานาด้วย เห็น ต้องตาบอกว่ามีน้ำรั่วซึมออกมา อ้อ! พรงุ่นนี้ผมจะตรงไปที่สาขางามวงศ์วาน เลยนะ” เหล่านี้เป็นต้น

แต่ช่วงปีหลังมานี้ อาจเพราะความสนิทสนมกันมากขึ้นตามวันเวลาหรือ เปล่าก็ไม่รู้ที่เขาเริ่มทำให้มณฑาแอบหงุดหงิด เมื่อเธอต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมารับ โทรศัพท์กลางดึกและได้ยินเสียงทักทายที่มักแฝงความประชดประชันตามนิสัย

ของเขา (ตั้งแต่เกิดมามีมาจนตายยังไม่เคยเห็นใครขี่ประชิดเท่าเธอเลย...พับผ่า!)
ว่า

“โง่! ยังมีชีวิตอยู่หรือ” คำถามนั้นคงไม่ทำให้เธอโกรธได้หากเธออยู่ในสภาพปกติสมบูรณ์ แต่ขณะนั้นมณฑากำลังนอนชมเพราะพิษไข้ เธอถึงกับพูดไม่ออกเมื่อเขาทำเสียงจริงจังว่า

“เดี๋ยวเราต้องสั่งใบปลิวเพิ่มนะ มีเครื่องคิดเลขในมือหรือเปล่า” โดยไม่รอฟังคำตอบ

รอเจอร์พูดเร็วปรือ ว่าให้เธอสองพันสองคุณด้วยยีสี่สิหารด้วยหนึ่งร้อย ฯลฯ ตามมาเป็นชุดซึ่งมณฑาแทบกลืนอารมณ์ไว้ไม่อยู่ เธอมีเครื่องคิดเลขในมือเสียที่ไหน เธอไม่รู้เรื่องที่เขาพูดเสียด้วยซ้ำ! สิ่งที่รู้สึกเพียงอย่างเดียวในขณะนั้นคือเธอกำลังสะลึมสะลือเพราะฤทธิ์ยาแก้หวัด และเธอกำลังง่วงนอน...

ช่วงหลัง ๆ มารอเจอร์เริ่มควงผู้หญิงไทยคนหนึ่ง หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู มณฑานึกดีใจและคิดว่าเขาจะเลิกบ๊องลงไปบ้าง เธอคงมีเวลานอนได้เต็มที่เสียทีโดยไม่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกเพื่อรับโทรศัพท์และข้อความสั่งงานจากเขา ปรากฏว่าที่ไหนได้ เธอถูกปลุกขึ้นมากลางดึกอยู่บ่อยครั้งเพื่อที่จะได้รับข้อความที่เธออยากเขี่ยทิ้งโทรศัพท์นั้นทิ้งไปแบบวิมาดาเจ้านายเก่าจริง ๆ

“เพิ่งกลับจากดูหนังกับก๊ับก๊ีบ ผมลืมกุญแจไว้ที่ห้อง คุณช่วยโทรไปที่บ้านคุณนิดาเจ้าของคอนโดผมที” หรือ... “มีกล่องกระดาษเปล่าอยู่สองใบวางไว้แถบหน้าห้องของผม พรุ่งนี้เช้าคุณโทรตามให้คุณนิดาส่งแม่บ้านมาขนออกไปทิ้งด้วย”

“จันทน์ไม่ไหวแล้ว จันทน์มานานแล้ว” มณฑาโอตครวญกับสุนทรี เพื่อนร่วมงานที่สนิทสนมกันที่สุด ระยะหลังมานี้เธอมักเอาเรื่องนี้มาปรับทุกข์กับสุนทรียู่บ่อย ๆ

“ถามอะไรอย่างนั้นกะบ” สุนทรีถามเสียงเฉิบแต่จริงจัง “ทำไมที่ผ่านมามาตั้งสี่ห้าปีแกทนายแถมมาได้ตั้งนาน จู้ ๆ ทำไมเพิ่งมาบ่นเอาป่านนี้ ทำไมเมื่อ

ก่อนหน้าได้ รับผิดชอบทุกอย่าง แล้วทำไมตอนนี้ถึงทนไม่ได้”

“ก็...ไม่รู้สิ แรก ๆ ก็พอเข้าใจว่ามันเป็นหน้าที่ มันเป็นงานซึ่งฉันก็เต็มใจทำมาตลอด แต่หลัง ๆ มานี้รู้สึกมันชักมากเกินไป บางทีคนป่วยนอนชมอยู่ เขาก็ยังไม่วายโทรมาจิกอยู่ได้ วันที่ฉันป่วยวันนั้นกับไอ้เรื่องคิดเลขอะไรนั่น แค่อันถอนหายใจลงไปในสายเท่านั้นแหละ พี่แกกระแทกสายใส่หน้าเลย”

“จำไว้อย่างหนึ่งนะกบ ไม่มีเจ้านายคนไหนสมบูรณ์แบบหรอก ทุกคนมีดีมีเสียทั้งนั้น เมื่อก่อนเห็นแกชมนักหนา ว่าคุณรอเจอร์ดีกว่านายเก่าของแกตั้งเยอะ”

หลังจากที่ทำงานกันไปได้ถึงเกือบหกปี มณฑาก็ตัดสินใจหางานใหม่ แม้ว่าความรู้สึกผูกพันกับเจ้านายคนนี้ก็มากก็ตาม ระยะหลังมานี้รอเจอร์เองก็ดูเหมือนรู้ตัวว่าเขาอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ เพราะแอบทะเลาะกับแฟนสาวคนสวยอยู่บ่อย ๆ ความสนิทสนมกันทำให้เขามักมาลงกับผู้ช่วยของตัวเองเสมอ เธอทำอะไรก็ดูเผลอใจเขาไปเสียหมด และในวันที่เธอตัดสินใจบอกเขาว่าขอลาออกนั้น ดูเหมือนเขามีสีหน้าสลดลงอย่างเห็นได้ชัด แต่เขาพูดเพียงว่าเคารพการตัดสินใจของเธอ มณฑาเองรู้สึกใจหายไม่น้อย แต่เธอยังอยากแสวงหางานและเจ้านายในอุดมคติ เธอเริ่มคิดว่าจะลงหลักปักฐาน และหลังจากได้งานใหม่ล่าสุดนี้แล้ว เธอจะไม่คืนรงานอีกแล้วในวัยสามสิบสองปี...

คุณแอนดรูว์ เจ้านายคนใหม่กลายเป็นสุภาพบุรุษหมายเลขหนึ่งของเธอไปโดยปริยาย เขาเป็นชายอังกฤษวัยสี่สิบที่ยังไม่มีครอบครัว (อีกแล้ว) พูดจาสุภาพเรียบร้อยเป็นผู้ดีมาก เขามีอะไรก็พูดตรง ๆ ไม่ชอบพูดประชดประชัน เขาไม่จู้จี้ขี้บ่น เขาไม่เคยใช้เธอจัดหาอาหารเช้ามาให้ ทุกอย่างเขาทำเองหมด ที่สำคัญคุณแอนดรูว์เป็นคนมีอารมณ์ “เสถียร” มาก เธอไม่เคยเห็นเขาโวยวายและมีอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ลึกครั้ง และเขาไม่เคยส่งข้อความใช้งานเธอหลังเลิกงานเลยสักครั้ง อืม...ดูเหมือนเขาเป็นเจ้านายในแบบที่เธอฝันถึงนี่นา แต่ - ช้า - ก่อน!

แอนดรูว์จะส่งข้อความหาเธอกลางดึกทำไมกันเล่า ในเมื่อเขาให้เธอทำงานล่วงเวลาแทบทุกวันนะสิ! สมัยอยู่กับคุณวิมาดา อย่างมากที่สุดก็อยู่ถึงสองทุ่มเท่านั้นแหละ แต่แอนดรูว์นั้นเป็นประเภททำไปเรื่อย ๆ เอื่อย ๆ สามสี่ทุ่มจัดว่าเป็นเรื่องปกติของเขา และเธอต้องอยู่เพื่อพิมพ์งานให้เขานะสิ! ตอนทำงานกับร็อบเจอร์ มณฑาไม่ต้องพิมพ์งานให้เขาแม้แต่ครั้งเดียว เธอเป็นตัวประสานงานมากกว่า ร็อบเจอร์บอกเสมอว่าเธอมีความสามารถช่วยงานอย่างอื่นของเขามากกว่าจะจ้ำมานั่งพิมพ์งานให้ เอ่อ...แล้วที่นี้ทำยังงี้ดีละ อยู่กับแอนดรูว์เธอได้เงินเดือนสูงกว่าที่เดิมตั้งเยอะ จะออกหรือก็เสียตายเรื่องนี้ แต่งานของสำนักงานกฎหมายแห่งนี้ งานหลัก ๆ ของเลขานุการคือพิมพ์งานแหละ! แต่มันไม่ได้พิมพ์ถึงแค่ห้าโมงเย็นเหมือนคนอื่นนี่ เธอเคยอยู่ถึงตีสอง และนั่นคือเรื่องจริงด้วย! โอ้ย มณฑาอยากบ้าตาย!

“ลองทบทวนดูดี ๆ สิกับ งานทั้งสามที่และนายทั้งสามคนของแกมีจุดดีจุดเสียแตกต่างกันไป แกคงอยากเอาข้อดีทั้งหมดมาไว้รวมกัน ถ้าคิดแบบนั้นเราไม่มีวันได้เจอพรอกในชีวิตจริง” เสียงเนิบ ๆ ของสุนทรดังเข้ามาในความคิดอีกครั้ง...

เมื่ออยู่ตามลำพังและมณฑามีโอกาสได้ทบทวน แท้จริงแล้วอาจไม่ใช่บรรดาเจ้านายของเธอพรอกที่ทำให้เธอไม่มีความสุขกับการทำงาน บางทีเธอลงความหวังความสมบูรณ์แบบมากเกินไป จนหลงลืมไปว่าในชีวิตจริงไม่มีอะไรและไม่มีใครสมบูรณ์แบบอย่างในฝัน...

